

nocoș, așisderea ale lui Voic și Petru Jorbe, și ale lui Ioann fiului numitului Iaroșlav din același Cinciș, cu care ei s'au nevoit a plăcea S. coronei crăimei ungurescī, apoi noao și în cea crăiască și întru a noastră óste, precum împotiva turcilor celor nemilostivi, așa împotiva tuturor nemicilor crăimei ungurescī, mai de multe ori nebăgând samă de persónele și averile sale, și cu nemăsurată vėrsare de sânje: pentru care vrėnd noi a le arėta bună-voința noastră, satul Cinciș din comitatul Hinedórei, și ținutul Hașegului, întru a căruia moștenire, ca un chenez, mai 'nainte ar fi fost numitul Dan, și tótă cădința crăiască, carea o ar avea într'ensul măcar cum mărirea crăescă, aũ s'ar ținea de S. corona ei, cu tóte folosurile și pertinėnțiile lui, adecă cu păminturile arătore lucrate și nelucrate, cu riturele, pădurile, dumbrăvile, munții, văile, viile, și délurile de vii, cu morile și locurile de mori, preste tot cu tóte și întreji folosurile, măcar cum să numesc, și să țin de satul acela, saũ de cădința crăiască la dēnsul supt céle adevėrate și bătrâne mete, aceluia Dan și celor mai sus scriși, și moștėnilor și rămășițelor lor tuturor, cu putėrea ocărmuirei nóstre, și cu învoirea și voia tuturor dōmnilor prelașilor și baronilor l'am dat, ciastit și dăruit, ba, il dăm, cinstim și dăruim, ca cu cădința de pururea, și nechiemăciósă îndărăpt să'l moștėnescă, țină și aibă nevătămāndu-se cădința altora prin putėrea și mărturia acestor cărți a nóstre. Dat în Timișóra în đioa de Ispas din anul domnului 1447.»

Din hrisovul acesta, și din acėlea, care le voiũ aduce la anii viitorĩ, să véde, că cinciseaniĩ saũ cionocoșii de acum sânt diaoși romāni, și aũ fost frății cu Ioann Huniadi.

Anul 1448. Dluoș¹ după ce aũ đis că Ioann Huniadi orbind pre Stanculon, cum s'au arėtat la anul 1445, aũ cercat ca să cuprindă el Valahia, așa mână istoria mai încolo: «Iară ca să'și pótă dobāndi scopul Ioann Huniadi; lui Pe-

¹ Dlugossius Lib. 13.

tru (IV) domnului Moldovei, căruia îi era protivnic Vlad (sau Dracula), fostul domnul Valahiei (nu Bessarabiei), pentru acéia, pentru că cu Roman (III) așîzderea domnul Moldovei, a căruia soră acelaș Vlad o ave muére, se sfădea pentru domnia țerei, pre sora sa, carea era în vârstă de cincideci de ani, i-o aú dat muére, făgăduindu'i, că'l va așeđa în domnia țerei, și aú trimis cu dênsul vr'o cătă-va óste, să scótă pre Roman din Moldova. Iară Roman înțelegênd că Petru vâru sêu de pe tată, mérje cu ajutoriul de la Ioann Huniadi dat, și că bărbatul sororei sale, Vlad domnul Valahiei, de la carele dobânda ajutoriú, s'aú omorât, și sciind că inimile românilor nu sânt plecate spre sine, crudindu-se pentru avenire, aú fujit în Podolia, unde secur fiind, de acolo pre Cazimir craiul Poloniei, ca pre o rude-nie (căci era născuți din doao sorori) și prin cărți și prin solí l'aú rugat, se'i dea ajutoriú. Iară Petru cuprinđênd tótă Moldova, și pricepênd tóte înșelăciunile lui Ioann Huniadi, cu el, și cu crăimea Ungariei n'aú vrut să țină vre o legătură, ci prin cărți și prin solí aú năzuit la poloní.»

Câte đisă aci Dluđoș, tóte sânt adevêrate, numai cât améstecă Bessarabia cu Valahia, pentru acéia am pus predudindenea în loc de Bessarabia, Valahia: în cât iaste despre măritișul sororei lui Huniadi după Petru IV, nu e de a se crêde; aú dóră murisă fata lui Dan al IV, domnului Valahiei, muérea lui Petru? despre carea am đis la anul 1445 din Halcocondyla.

Mérge mai încolo Dluđoș, și đice: «Marți înainte de sêrbătórea sântei Margareta (ce cade în 10 Iunie) Cazimir craiul Poloniei aú eșit din Cracovia — și — mergea cătră Rossia, când ajungênd în Voíniți i-aú venit véste prin cărți și prin solí, că Roman (III) voevodul Moldovei, fiul lui Elia și vêrul sêu de pe mumă, aú murit Mercuri în 2 Iulie, otrăvit de niscai boéri ai lui, pentru a căruia mórte pârêndu'i rêu, cu atâta mai répede s'aú grăbit în Russia, ca să împăciuéscă lucrurile Moldovei și să le pună în rând, — — — Duminecă

înainte de sărbătorea Mariei Magdalinei, aș sosit craiul în Leopoiu, unde aș zăbovit 11 zile, socotind să mērgă cu oște în Moldova; căci aușisă că Petru vodă bizuindu-să în oștile de la Ioann Huniadi căpătate, îi va sta împotivă.

— — — Acolo aș venit la dēnsul mătușē-sa Maria, văduva lui Iliăș vodă, avēnd cu sine 200 de călăreți moldoveni, cari urma pre Roman fiul ei, până când aș trăit, și murind el să pleca cătră Cazimir craiul Poloniei. Iară Cazimir craiul vēdēnd sōrtea mătușei sale, i-aș dăruit Colomia pentru lăcașul ei, iară pre boērii moldovenesci i-aș ajutat cu bani, poruncindu-le ca să'l urmēze, că va avea grije de dēnșii.—

— — — Trimisēse craiul din Iaghielnița pe Petru Odrobas palatinul Leopoiului, și pe Prediborie de Coniețpole castelanul Sandomiriei la Petru voevodul Moldovei, ca prin bune și de cinste mijlociri să'l aducă, ca să pună omagiul craiului Cazimir, și pre duxul Mihail fiul lui Sișismund mareluș Duxuluș Litvaniei, se i'l dea în mână ca pre un protivnic, avēndu'l Petru la sine. Și măcar că Petru vodă vrea să pună omagiul craiuluș Cazimir după obiceiul mai marilor sei, totuși s'aș temut a veni la craiul; pentru că il însciinșasă unii dintre sfētniciș craiuluș, că de va veni, să va prinde. Drept acēia Petru vodă aș trimis soli la Cazimir craiul pe Nagon boēriul, și pe Mihail logofētul cu alți doi boēri rugându-să ca să nu'i baje vină craiul Cazimir, pentru că de frică n'aș venit de față, și făgăduindu'i că de va dobândi securitate va veni și va jura. Iară că pe Mihail duxul nu'l pōte, nici vrea, să'l dea craiuluș în mână, pentru acēia țicea, pentru că ar fi mare batjocură a da afară pre un prinț nevinovat, carele să ruga de grație craiuluș, și la dēnsul venisă ca la un prēten cu tōtă nădējdea. Tātuși aș făgăduit că în butul craiuluș în ținuturile sale nu'l va ținea, iară Cazimir craiul socotindu-să aș trimis lui Petru vodă larg salv-conduct assecurandu'l de tōtă frica. Ci mergēnd Petru vodă până în Hotin, ca să mērgă la craiul în Cameneș, craiul nu'l aș așteptat.»

Apoi scrie Dluḡo; pre lung, care Cromer¹ pre scurt aṡa le ḡice: «Iarā craiul n'aũ aṡteptat pe Petru (grābindu-sā la seimul din Litvania), ci trimeṡēnd patru solī, aceṡtea aũ priimit jurāmīntul de la Petru vodā īn Hotin, īn care jurāmīnt acēia se cuprindea mai cu samā, cā tōte aleanṡele, care le-ar fi fācut Petru vodā ṡi moldovenīi cu mācar ce ōmenī ṡi prinṡi, sā fie deṡarte. Prin care cuvinte sā īnṡelejea mai ales unḡurii. Acēia īncā sā cuprindea īn jurāmīnt, cā Petru vodā īn trei luni, dupā ce sā va chieama, va mēрге īnaintea craiului, ṡi de faṡā va īnoi jurāmīntul.»

Aṡa aũ venit iarā tōtā Moldova supt un domn: Enghel² totuṡ ḡice, cā Petru IV domnul Moldovei pentru mulṡāmītā ar fi datā cetatea Chilia din Bessarabia unḡurilor, ṡi ḡisa sa o īntārēsce din sfārmitura analilor rusesci, unde se scrie: His Petrus Urbem Chelejam Ungris dedit; adecā: Petru acesta cetatea Chilia o aũ dat unḡurilor. Ci Miron logofētul³ sā īndoēsce despre acēsta scriīnd: Hronica Moldovenēscā scrie sā fie dat Petru (IV) vodā cetatea Chilia unḡurilor. Iarā hronicarii leṡēsci de acēsta nemica īnsemnēzā: ṡi pentru ce se fie dat Petru vodā acea cetate unḡurilor, fiind ei aṡa departe de dēnsa? Eũ adaog: ṡi ne avēnd mai mult Petru al IV vre o amestecare cu unḡurii, cum aratā jurāmīntul lui, care-l aũ fācut craiului Cazimir. Despre jurāmīntul acesta doao rejeṡturi sā aflā la Doghiel⁴, despre carele cel dintāiũ sunā aṡa: «In anul 1448, konziliarii ṡi nobiliī moldovei cu Petru palatinul la Hotin jōrā craiului Cazimir ṡi crāimeī Polonieī, ṡi pentru cei ce nu era de faṡā ṡi moṡtēniī lor, tocma deṡi ar ṡi muta palatinii lor credinṡa sa.» Al doilea: «Īn anul 1448 Petru palatinul Moldovei cu jurāmīnt fāḡāduēsce cā va fi credincios craiului Cazimir ṡi crāimeī Polonieī.»

¹ Cromerus Lib. 22. p. 337.

² Engel in ant. Hist. Moldaviae p. 127.

³ Gonstans Miron Logotheta in Mss. Chronico Valachico.

⁴ Dogiel in Cod. Dipl. Poloniae tom. 1. p. 601.

Despre unguři pre scurt, dară fórte pre înțeles, așa scrie Brietie¹: «În anul de la Hristos 1448, Ioann Huniadi vrënd să ștêrgă rușinea cea de la Varna, mai mare pêrdere sufere de la turcî. Căci fiind el vîndut de Gheorghie despotul Serbiei, carele aũ înșelat pre Scanderbeg, cel ce făgăduise, că întru același timp să va bate cu turcii, l'aũ întrecut Amurat II. De bătaie nu s'aũ ferit Huniadi în câmpul Merlei, măcar că avea mai puține oșți, ci mai trei ȝile s'aũ bătut, și mai pre urmă tăindu-să Sécheli nepotul lui Huniadi din soră prefectul Valahiei cu mulți nobili, s'aũ învins creștini; aũ fujit Huniadi, ci așa ca să cruțe mare povățuitoriũ la aĩ sêi, căci nu sânt de a să auđii turcii, când îl fac fricos, pe cariĩ el adese-orĩ cu sabia i-aũ măsurat. Aũ fujit așa dară Ioann Huniadi pre un cal fórte sirép, pre carele i-aũ căutat a'ĩ lăsa dimpreună cu tóte armele sale, mergênd pe locuri neumblate și nemăncând trei ȝile. A patra ȝi aũ căđut în mânia a doĩ tâlharĩ, cariĩ sfădindu-se pentru crucea lui cea de aur, i-aũ dat prilej, de aũ apucat de la unul sabia, cu carea pre unul l'aũ tăiat, pre altul l'aũ fugărit, și s'aũ povățuit de un țeran în Semendria, când vrea se mérgă într'alt oraș, unde s'aũ prins din porunca despotului Gheorghie, nicĩ s'aũ slobođit mai nainte de a da zălog pre Ladislav fiul sêũ cel mai mare (nu cel mai mic), pre carele după acéia l'aũ rěscumpărat cu războiũ; s'aũ tăiat în bătaia acésta dintre creștini 8,000, dintre turcĩ 34,000, Amurat în locul acela aũ serbat Pascile sale, unde aũ tăiat și 8,000 de munténi, cariĩ lăsând pre Huniadi să închinasă lui.» Așışderea scriũ Bonfinie², Fabrichie³, și Spondan⁴. Halcocondyla⁵ încă scrie, că Dan IV, domnul Valahiei aũ mers întru ajutoriũ cu 8,000 de români, cariĩ fără de voia lui Dan, cum ȝice prea vestitul Enghel⁶ aũ trecut la turcĩ,

¹ Philippus Brietius in Chronico
Universali ad ann. 1448.

² Bonfinius Decad. 3. Lib. 7.
Georgius Fabricius Lib. 2.

⁴ Henricus Spondanus ad ann.
1448 Nr. 6.

⁵ Chalcocondylas Lib. 7.

⁶ Enghel in antiq. Hist. Valachiae Part. 1. p. 172.

tocma când ferbea bătaia din câmpul Merlei, și toți s'au tăiat din porunca lui Amurat II. Ci annalii turcesci¹ nemica pomenesc despre trecerea munténilor la turci, numai cât dic : «Gătindu-să Amurat (II) asupra lui Huniadi, românii au trecut Dunărea cu luntrile, ca să prade ținutul Nicopoiului, ci nu li s'au sfetit. Pentru că povățuitorii din margini Mehmet Begul, Isa Begul și feciorul lui Usgure lovindu-să cu Românii, pre mulți au tăiat dintr'ênșii. Carea înțelegându-o Amurat, s'au bucurat, și cu inimă veselă au mers cătră câmpul Cașovei sau al Merlei, căci avea cu sine la 80,000 de ostași călărași și pedestrași, și c.»

Prea învățatul Daniil Cornides² încă aduce din original și hrisovul, carele sună din urmarea lui acéstea : «Ioann de Huniad ocărmuitoriul Ungariei tuturor și fiesce căruia domn, prelat, baron, comit, iară mai ales castelanilor cetățuilor din Hinedóră și Hațeg, și altor ómenii de măcar ce tréptă vor fi și vor vedea acéstea, sănătate cu iubire! Ne spune noao nobilul Voic de Cionoc sau Cinciș fratele nostru cel împărțitoriū cu noi, în persóna sa, a fiilor săi Ladislav și Sandrin, așșderea și în persóna lui Dan fiuluī lui Iarișlo din acelaș Cinciș, cum s'ar afla mai mulți boéri și castelanii, cariī pre dênșii cu feliū de feliū de slujbe, dări, aruncări, și într'armări i-ar fi asuprit, și acuma încă i-ar asupri împrotiva grații, carea le o am făcut cu putérea ocărmuirii nóstre. Pentru acéia vė cercăm pe domniile și frățuile vóstre prin rândul acestora, ca pre numiții nobilul Voic de Cionoc și pre Ladislav și Sandrin fecioriī lui, așșderea pre Dan feciorul lui Iarizlo, și pre toți următoriī lor, în satele lor, adecă în numitul Cinciș din ținutul Hațegului, și în Doboca din ținutul Hinedoriī, se faceți bine, să nuī împedecați, nici se lăsați, să să împédece de alții, ci pre dênșii și pre toți următoriī lor de tótă întrarmarea, aruncarea slujbelor și darea, vrem a'ī avea scutiți, ba îi scu-

¹ Annales Turcici a Leonclavio
editi ad ann. Hegirae 853.

² Daniel Cornides Mss. Dipl.
tom. 1. p. 45.

tim, și îl supurtăm, prin puterea acestora. Drept acéia, măcar cine va urma în crăimea Ungariei, prelații și baronii crăimei unguresci, și mai vartos castelani și cetățuilor dișă Hinedórá și Hațeg, de vor îndrăzni a înfrânge grația noastră acésta, să vină preste ei mânia a tot puternicului Dumneđeú, a Maícei lui, a sântilor apostoli Petru și Pavel și a tuturor sântilor, și îndată să fie anatema. Dat în Caransebeș, mercuri înaintea tăerii capului botezătoriuului Ioann în auul 1448».

Carol Feiervari ¹ la hrisovul acesta însamnă ȃicând : «Exțelenția sa prea deprinsul în istorii comitul Andreiú Hadic de Futac comândirtul împărătesc din Lodomeria și Galiția, și mai nainte guvernatorul Ardélului vr'o câți-va ani, mergând în Polonia în anul 1772 aú zăbăvit în Eperieș câțva timp, la a căruia curtenire mergând eú în 25 Iunie, mi-aú spus, că el aú cetit în satul Cinciș de lângă Hinedórá în original diplomatul, care l'aú dat craiul Matiaș I, satului Cinocoș saú Cinciș, în care diplomat pre toți lăcuiorii îi numésce rudenii și, și le dá cădintă boeréscă, scutindu'i de tóte dările și greutățile, care le supurta proști, cu care cădintă până astăđi trăesc ; de unde nu reú să închide, că muma vitézului Ioann Huniadi aú fost prăsită din satul Cinciș, căci almintrelea nu s'ar fi numit lăcuiorii acéia rudenii, nefiind obicéiú, ca capetele céle încoronate se numéscă pre proști saú pre nobili rudenii și. Acolo s'aú uítat pre ascuns și guvernatorul Ioann Huniadi, când vestésce, că aceia carií vor vătăma pre Cincișeni în cădintele sale, nu numai grația lui să o piardă, ci și în mânia a tot-puternicului, și a tuturor sântilor se cadă. Pentru că în tóte privileghiónele céle private numai cu pierderea grații acelora, carií le-aú dat, se amelințe. Carií vreaú să arate, că Ioann Huniadi, nu iaste ungur saú ardelén, numai la argumentul acesta ce vor respunde, ei vor vedea!»

¹ Carolus Fejérvári Mss. Dipl. tom. 3. Nr. 35.

Vedea, ȕeu! ŝi voiŭ ŝi rŕspunde mŕcar cui, cŕ Ioann Huniadi n'au fost ungur, ci diaoŝ romŕn, precum am arŕtat la aniŭ trecuŭ, mai ales la aniŭ 1392 ŝi 1440. În cŕt sŕ atinje de invŕŕtura comitului Andreiŭ Hadic, adevŕrat iaste, cŕ au fost nu numai forŕte invŕŕtat (precum insumi am priceput în anul 1779, cŕnd m'am inturnat din Roma în Beciŭ, ŝi am avut noroc, de a vorbi cu dŕnsul ca cu un president al cŕncelŕriei cei de oŕte), ci au fost ŝi forŕte iubitoriŭ de omeni procopsiŭ, ŝi de cŕrŕi, mai ales de cŕrŕile cele netipŕrite; pentru acŕia ocŕrmuind Ardŕlul, au cercat tŕte scrisorile avtorilor celor încŕ netipŕriŕi, ŝi au fŕcut de i le-au scris uniŭ ŝi alŕii. Care cŕrŕi dupŕ mŕrtea comitului Andreiŭ au venit în mŕnile fiului sŕu ale comitului Ioann Hadic sfŕtniculuiŭ, de la carele le-au dobŕndit lŕudatul Martin Gheorghie Covacici din Ŝencviŕ. Eŭ insumi am fŕcut extracturile din tŕte cŕrŕile acŕlea, mai nainte de a mŕ face diortositoriŭ în tipografia crŕiascŕ în anul 1804. Veŕi ŝi anul 146ŝ pentru Chilia.

Anul 1449. Miron logofŕtul¹, mŕcar cŕ nu lase ca sŕ fie dat Petru IV, domnul Moldovei cetatea Chiliei ungurilor (cum s'au arŕtat la anul trecut), totuŝi urmŕnd hronicilor moldovenesci aŝa scrie: «Iar Petru vodŕ, dupŕ ce au dat cetatea Chiliei ungurilor, cum scriŭ uniŭ hronicii moldovenesci, au domnit un an, iarŕ peste tot cŕt au domnit nu scriŭ. Dupŕ mŕrtea lui Petru vodŕ (IV), au stŕtut domn Stefan (IV) vodŕ, ŝi au domnit o lunŕ, cum scrie hronica moldovenescŕ, ŝi au murit. Dupŕ Stefan IV, sŕ fie domnit unul anume Ciubŕr vodŕ doao luni, scriŭ dintr'o hronicŕ lŕtinescŕ, darŕ eŭ n'am aflat în hronicile leŝesci, se fie adaose ŝi acŕstea doao domniŭ, ci precum au fost scurtŕ domnia acestor doi domniŭ, aŝa ŝi pomenirea lor e scurtŕ.» Aŝa scrie Miron, nu cum s'au tŕlmŕcit pe lŕtinie de ŕre cine din porunca prea luminatului ŝi prea osfinŕitului epis-

¹ Constans Miron Logotheta in Mss. Chronico Valachico.

copulul celui românesc din Oradea mare a domnului Chir Samoil Vulcan, carele atunci când s'aŭ tălmăcit hronica logofetului Miron, adecă în anul 1803, când am mers la Buda, era numai generariu Vicariu. Pentru acéia eŭ nu mă mir, de aŭ greșit preavestitul canonic Enghel¹ socotind că Ciubăr vodă aŭ împreunat iarășî Bessarabia cu Moldova, căci tălmăcirea aŭ fost smintită; ci de acésta mă mir, cum n'aŭ străbătut acelaș Enghel, că Petru IV aŭ unit iarăș Bes-sarabia cu Moldova cum s'aŭ arătat la anul trecut.

Aceșî doi domni ai Moldovei, adecă Stefan IV și Ciubăr, cine și de unde aŭ fost, alți, încât știu eŭ, nu scriu, fără numai prea vestitul Enghel² ȃice: «Pre Ciubăr il pomenésce sfărmitura annalilor rusesci fără de a spune cine și de unde aŭ fost. Eŭ îndrăznesc aci a găci, că dóră aŭ fost generariul unguresc Ciupor, carele se fi ajutat lui Petru (IV) când aŭ cuprins Moldova, și după mórtea lui Petru se fie apucat domnia Moldovei, carea pentru poloni nu o aŭ putut ținea mai mult, fără numai doao luni.» De găcitura acésta eŭ încă nu mă prea feresc, pentru că Nicolae Ciupor, carele după acéia aŭ fost voivod în Ardél, cum să va arăta la anii viitori, tocma atunci trăia. Dară Stefan IV, cine și de unde aŭ fost?

Cum că pre Ciubăr vodă l'aŭ alungat din Moldova Alexandru II vodă, culeg eŭ din ȃisa lui Dlușoș, carea o voiŭ aduce la anul îndată următoriu.

Anul 1450. Iată așa scrie Dlușoș³ la anul de acum: «Cazimir craiul Poloniei rugat fiind de Alexandru voevodul Moldovei dinpreună cu boeriŭ, cariŭ ținea cu densus, prin mai mulți soli și cărți pentru ajutoriu, craiul, carele sërba nascerea domnului Hs. în Sandomiria, sfătuindu-se cu prelațiŭ și baroniŭ sêi, aŭ cules óste din Russia și Podolia, și punênd generariu pre Ioann Olieschi din Sienn, o aŭ trimes

¹ Ioannes Christianus Engel in antiq. hist. Mold. p. 128.

² Idem Engel l. c.

³ Dlugossius Lib. 13.

asupra lui Bogdan (II) carele răpise domnia Moldovei, dîcînd că el iaste fecior firesc al lui Alexandru I, și că murind feciorii lui Alexandru I, domnia Moldovei să cade lui. Ioann Olieschi sau Sinevschi primind ȏstea, tȏte cu grabă le-au făcut, și întrînd în Moldova, pe Bogdan l'au fugărit, cuprîndînd orașele cele mai de frunte de la dînsul, adecă Némțul, Sucéva și Hotinul, și după ce le-au dat lui Alexandru feciorului lui Iliăș vodă, s'au înturnat cu tȏtă ȏstea a casă. Cât au eșit ȏstea crăiască din Moldova, Bogdan s'au pogorât din munți, unde scăpasă, și culegînd mulțime de tălhari și furî, căroră le-au făgăduit moșiile, celor ce nu ținea cu el, pre Alexandru cu mumă-sa l'au fugărit în Podolia. Așa dară mai nainte de a eși craiul Cazimir din Cracovia mai multe țile s'au sfătuit, ȏre trebuie-ar se apere pre Alexandru împotriva lui Bogdan, carele făgăduia, că să va supune și va fi ascultătoriu; și unii sfătua pre Cazimir craiul, ca să nu lasă prilejul, ci însuș în persȏna sa se între în Moldova, care e fȏrte roditȏre, și are limanul de la cetatea Albă, și alungînd dintr'ȏnsa pre Bogdan, și lui Alexandru dîndu'i moșii în Russia se cuprîndă el țera, și se o unescă Poloniei. Ci fiind sfatul acesta primejdios, au mai plăcut craiului, ca să trimită pre ruși în ajutoriul lui Alexandru, ca să scȏtă pre Bogdan din Moldova. Preste ȏstea ce se culegea din Russia s'au pus povățuitorii Petru Odrovas — și Predivorie Conețpolschi, — — — cari pe Sânziane au sosit în Leopoiu. Din Leopoiu au trecut la Cameneț, unde s'au mai și întărit cu ȏstea din Podolia, și cu cea românescă ce era cu Alexandru lângă Cameneț. Din Cameneț pornind, au purces cu ȏste întreită: cu cea moldovenescă, Petru Odrovas palatinul Leopoiului, cu cea din Leopoiu și Primislia Prediborie Canetpolschi castelanul Sandomiriei, și cu cea din Podolia Theodoric Bucetki castelanul și căpitanul Podoliei. Venisă la Hotin, care se ținea pentru Alexandru vodă, și acolo zăbovind vre-o cate-va țile, au sosit la Prut, unde punîndu-se în rînd, (căci se țicea a fi